בשלמא לאביי דמוקים לה כרבי ומודי רבי דמקרות הגבר עד צפרא לא פסלה לינה הא מני רבי היא אלא לרבא דמוקים לה כרבי אלעזר ברבי שמעון אבל לרבי מקרות הגבר עד צפרא פסלה לינה הא מני אי רבי א) פסלה לינה אי רבי אלעזר בר"ש הא אמר אפי' מיכן ועד עשרה ימים אינו צריך לקדש לעולם כרבי אלעזר ברבי שמעון והכא במאי עסקינן בכהני חדתי: איבעיא להו יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר לינה לא פסלה דלא פריש אבל יציאה דפריש אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דבידו לחזור לא מסח ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן ואין צריך לקדש יצאו הרי הן בקדושתן יצאו ידיו לא קמיבעיא לן כי קמיבעיא לן יצא כל גופו מאי ת"ש שלא רחוץ ידים ורגלים ב) מקדש בכלי שרת בפנים קידש בכלי שרת בחוץ או בכלי חול בפנים או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה טעמא דקידש בכלי שרת בחוץ הא קידש בפנים ויצא עבודתו כשירה דלמא קידש בכלי שרת בחוץ היכי דמי כגון דאפיק ידיו לבר וקידש (הא קידש בפנים ויצא דאפיק ידיה לבר ג) כשירה) אבל יצא כל גופו תיבעי לך א"ל רב זביד לרב פפא ת"ש יצא חוץ ד) למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים א"ל הכא במאי עסקינן כגון שיצא להסך רגליו ולהטיל מים הא בהדיא קתני לה כל המיסך רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים תני והדר מפרש ◦ ת"ש פרה רבי חייא בר יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפי' בחוץ ואפי' בכלי חול ואפי' במקידה של חרס אמר רב פפא שאני פרה הואיל וכל מעשיה בחוץ לא פסלה בה יציאה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה ה) פנים איבעיא להו טומאה מהו שתועיל לקידוש ידים ורגלים אם תימצי לומר יציאה לא פסלה דגברא חזי אבל הכא דגברא לא חזי אסוחי מסח דעתיה או דלמא כיון דהדר חזי [דק ליה] ולא מסח דעתיה ת"ש קידש ידיו ורגליו ונטמאו מטבילן ואין צריך לקדש [כי מיבעיא לן] נטמאו ידיו לא מיבעיא לן נטמא כל גופו תיפוק לי כיון דבעי למעבד הערב שמש אסוחי מסח דעתיה ו) כגון דאיטמי סמוך לשקיעת החמה ת"ש פרה רבי חייא ברבי יוסף אמר מקדש בכלי שרת בפנים ויוצא ורבי יוחנן אמר אפילו בחוץ ואפילו בכלי חול ואפילו במקידה של חרס

בשלמא לאביי דמוקי לה. להא דר' יוחנן כרבי ומודה רבי דמקרות הגבר ועד לצפרא לא פסלה לינה בקידוש י) הא מני (א) נמי דקתני דקידוש זה לא יפסל בעמוד השחר אבל קידוש הלילה יפסל רבי היא: **אלא לרבא כו' הא מני.** שמצריכין קידוש על קידוש ומתיר קידוש השני בקרות הגבר: **אי רבי הא אמר פסלה לינה.** אף בזה שבקרות הגבר: **ואי ר' אלעזר.** אף הראשון לא יפסל ושני זה למה: **בכהני חדתי.** שלא שימשו בלילה ולא היו רחוצי ידים ורגלים: **יציאה.** חוץ לעזרה מהו שתועיל כלכך שפוסל בכל הקדשים שקדשו בכלי שרת שאם יצאו נפסלין ביוצא: **דלא פריש.** (ב) לא נבדל מעבודה: **ונטמאו.** הידים כדבר שאין טומאתו מן התורה שיטמא גופו אלא כפיגול או בנותר שנינו בפסחי' (דף קכ:) שמטמאים את הידים: **מטבילין.** את הידים לבדן: **יצאו ידיו.** שהושיטן לחוץ: **מקדש בכלי שרת.** או כיור או כלי שרת אחר דמרבינן לקמן במשנתין י) כל כלי שרת לקידוש: **בפנים.** שהרי הוקבעו יח) לו מקום בעזרה דכתיב ט) ונתת את הכיור וגו' והתם כתיב ורחצו ממנו: **בכלי חול.** פסול דרחצו ממנו כתיב וכי איתרבו שאר כלים לקמן דומיא דידיה איתרבו: **או שטבל במי מערה.** שהן כשרין לטבילה וה"ה למים חיים אלא שרוב טבילות ט) במים מכונסין: **עבודתו פסולה.** ולא אמרי' טבילה דבר חשוב הוא ומהני' ליה במקום קידוש: **הא קידש בפנים ויצא כשרין.** דאי ס"ד פסולה השתא קידש בפנים ויצא פסולה קידש בחוץ מיבעיא וכי יש יציאה גדולה מזו: ומשני **דילמא קידש בחוץ.** דאיצטריך ליה לתנא למיתני דפסולה יא): **כגון דאפיק ידיה לבר.** וגופיה בפנים וקידש דאילו קידש בפנים והוציא ידיו תניא לעיל הרי הן בקדושתן אבל יצא גופו לא תידוק מינה: **אם (ג) לשהות טעון טבילה.** קס"ד משום היסח הדעת: **הכא במאי עסקינן.** דקתני אם לשהות טעון טבילה: **שיצא להסך רגליו.** לגדולים ודכוותיה סיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש שיצא להטיל מים דאמרינן בסדר יומא (דף ל.) מלוה לשפשף בידו ניצוצות שעל גבי רגליו שלא יראה ככרות שפכה לפיכך צריך לקדש ידיו ורגליו: **בהדיא קתני לה.** בסיפא דההיא: **פרה.** בעבודת פרה אדומה שהיה יב) חוץ לירושלים בהר המשחה: **ויוצא.** אלמא לא פסל יג) יציאה בקידוש ידים ורגלים: **כעין עבודה.** שינוי' הוא: **טומאה.** קס"ד נטמאו ידיו ולא גופו קמיבעיא ליה: **את"ל יציאה לא פסלה.** התם הוא משום דגברא חזי לחזור וליכנס לא מסח דעתיה ולא מיפסל קידוש בהיסח הדעת: **או דלמא כיון דהדר חזי.** על ידי הטבילה יד) דק ליה מדקדק בקדושין ומזהר מליגע ידיו בדבר טינוף ולא מסח דעתיה:

והא

יציאה מהו שתועיל בקידוש ידים ורגלים. פירש בקונטרס כלכך שפוסלת בכל הקדשים שקדשו בכלי שאם יצאו נפסלין ביוצא ואי אפשר לומר כן אלא כדמפרש טעמא משום דכיון דפריש אסוחי מסח דעתיה מיניה ט) דמשום קידוש כלי לא מיפסל ביוצא כמידי שלא נעשה בו עבודה עדיין כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ט.) ובפ' התודה (שם דף עח) י) דאמר בללה חוץ לחומת העזרה רבי יוחנן אמר פסולה ור"ש לקיש אמר כשרה אלמא לרבי יא) יוחנן לא פסיל אלא משום יב) (דס"ד) דמאן דלא פסיל בלינה לא פסיל בה הסח הדעת ומאן דפסיל פסיל נהאי והני כהני הוו להו הסח הדעת שהיו ישנים בבית המוקד. הג"ה) עבודה בחוץ אבל משום יציאה לא [וכן משמע] בפרק התכלת (שם מו.) גבי שתי הלחם דלא קדוש ליפסל ביוצא אלא בשחיטת הזבח אע"ג דכבר נתקדש בכלי דרבי סבירא ליה דתנור מקדש בפרק רבי ישמעאל (שם עב:) ומיהו יש לדחות דכאן עם הזבח שאני דהא נסכים הבאין עם הזבח לא מיפסלי בלינה כי אם בשחיטת הזבח כדאמר ועירי בפרק התודה (שם עט.) ואילו באין יד) בפני עצמן תנן ט) קדשו בכלי נפסלין בלינה ויש עוד ראיה מהא דתנן במעילה פרק ב' (דף ט.) גבי מנחות ושתי הלחם קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במחוסר כיפורים ובלינה אבל טו) יוצא לא קתני ואע"ג דגבי עופות חכמים הוה מצי למיתני יוצא אגב אחרים כ) לא תני אגב שתי הלחם ולחם הפנים ומנחות כא) והא דאמר בפרק כל שעה (פסחים לו.) גבי לישה דמנחות נהי דבזריזין ליתא במקום זריזין איתא אורחא דמילתא נקט שדרך לעשותם במקום זריזין והא דאמר פרק המזבח מקדש (לקמן פח.) כלי שרת אין מקדשין ליקרב אבל מקדשין ליפסל היינו בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה אבל לא ביוצא וצ"ע ל) מה שפירש בקונטרס פ' שתי מדות (מנחות פז:) גבי שלחן אבל מקדשין ליפסל בלינה וביוצא ולקמן בסוף המזבח מקדש (דף פח.) פירש בקונט' אבל מקדשין ליפסל ביוצא אם יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום והא כב) דאמר פרק שתי הלחם (מנחות נה:) [א' שתי הלחם וא'] לחם הפנים ליפתן ועריכתן בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות באות מצה (שם סג.) דריש ר"ש תנור תנור שתי פעמים שתהא אפייתן בתנור ושיהא הקדשן בתנור ופריך והתנן ר"ש אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשירות בבית פאגי לאו משום דלאו נתקדשה הוה מיפסלא ביוצא אלא משום דדבר מכוער להוציא לחוץ לאחר שנתקדשה ואם תאמר וכיון דבקדושת כלי לא מיפסלא ביוצא מנחת כהנים וחביתי כ"ג דלית בהו קמילה אימתי מיפסלי ביוצא ושמא באותן מועיל קידוש כלי כג) ומהאי טעמא יתכן פי' הקונט' דהכא:

קידש בכלי שרת בחוץ כו'. תימה דמשמע הא הכניס בכלי כד) שרת בפנים וקידש עבודתו כשרה אלמא לא כה) מיפסלא ביציאת המים וי"ל דלא שייך הסח הדעת במים כמו בידים ועוד דאין כלי מקדש ליפסל ביוצא אלא בפנים ס) כדמשמע בההיא דסוכה (דף נ.) דפריך ונייתי במקודשת ועוד כדפירשנו כו) דאין כלי מקדש ליפסל ביוצא עד שנעשית מלואתו והיינו הקידוש כמו מנחה עד שעת קמיצה ולכן מיבעיא ליה בקידוש ידים ורגלים טפי מכמים: **כל** המטיל מים בעי קידוש ידים ורגלים. תימה דתיפשוט מהכא דאין יציאה מועלת דמשמע כח) הא נכנס לא פסלה יציאה וי"ל דודאי אי נפיק בשעת עבודה לא מיפסל בהכי כיון דאין שוהה אלא מעט:

עין משפט נר מצוה

א מיי' פ"ה מהלכות ביאת מקדש הלכה ד ועי' כ"מ:
מו ב מיי' שם הלכה ו:
מז ג מיי' שם הלכה ו:
מח ד ה מיי' שם הלכה ה:
מט ו מיי' שם הלכה ח:
נ ז ח מיי' שם הלכה ז:
נא ט מיי' שם הלכה ו:

הגהות הב"ח

מוסף רש"י

ליקוטים

מסורת הש"ס

גליון הש"ס

שינויי נוסחאות

שיטה מקובצת